

Arrest

nr. 145 094 van 8 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen
X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 26 november 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Karaj en bent u Iraans staatsburger. Voor de presidentsverkiezingen van 1388 (Iraanse kalender; stemt overeen met 2009 in de Gregoriaanse kalender) was u actief voor de campagne van presidentskandidaat Moussavi. U hield zich voornamelijk bezig met logistiek. Na de frauduleus verlopen verkiezingen kwam u op straat en nam u

aan een aantal protestmanifestaties deel. U nam er foto's en filmde de gebeurtenissen. Deze stuurde u dan door naar verschillende nieuwswebsites, zoals BBC, Voice of America, Radio Farda en Persian Radio. Via de site van Persian Radio kwam u in contact met G. M. (...) die u op zijn beurt in contact bracht met mensen die net als u filmpjes op verschillende sites uploaden. Samen met die anderen vormden jullie een groepje, genaamd Arman. Op 17/6/1388 (8 september 2009) werd u plots thuis gearresteerd. Er vond toen tevens een huiszoeking plaats. U werd naar de Evingevangenis, afdeling 240, gebracht en werd onder andere beschuldigd van het zetten van stappen tegen de staatsveiligheid. U werd onder meer ondervraagd over andere leden van de Armangroep en u gaf de u beschikbare telefoonnummers van de leden door. Tijdens uw detentie werd u ook verplicht om alle paswoorden van uw internetaccounts te geven. Na een detentie van 21 dagen, waarbij u voornamelijk psychisch hard werd aangepakt, werd u dankzij een borg die uw vader geregeld had vrijgelaten. Uit schrik verbrak u onmiddellijk alle contacten met de andere leden van de Armangroep. Na uw vrijlating kende u niet meteen problemen. Enige tijd later begon u in opdracht van een zekere E. S. (...), die u had leren kennen toen u actief was in het campagne team van Moussavi, voor de elektronische krant jaheshnews.ir te werken. U diende er de artikelen die op de website verschenen waren af te drukken zodat deze in het archief opgeslagen konden worden. U moest eveneens deze artikelen in pdf-formaat opslaan. Andere verantwoordelijkheden had u niet. Op 29/1/1390 (18 april 2011) werd u thuis opgepakt en opnieuw naar de Evingevangenis, ditmaal afdeling 209, overgebracht. Hoewel u van niets beschuldigd werd, zat u een maand vast. U werd uitgebreid ondervraagd over uw activiteiten voor S.'s (...) website, die u al sinds een drietal maanden ondernomen had. U veronderstelde dat uw ondervragers een dossier tegen S. (...) wilden opmaken; daarom werd van u verlangd dat u tegen hem zou getuigen. Tijdens de ondervragingen werd er tevens naar uw vorig dossier, in het kader waarvan u een eerste keer was gearresteerd, verwezen. Op 30 of 31/2/1390 (20 of 21 mei 2011) werd u wederom dankzij een door uw vader geregeld borg vrijgelaten. Enige tijd voor uw tweede arrestatie, ergens eind 1389 (2010-2011), besloot u om een facebookpagina onder de naam G. k. (...) aan te maken. De bedoeling van deze innovatieve pagina was een platform te bieden aan gelijkgezinde jongeren die samen activiteiten wilden organiseren en plezier wilden maken. Zelf plaatste u niets bijzonders op uw pagina. Op de door u aangemaakte facebookpagina verscheen er plots een uitnodiging voor een gevecht met waterpistolen in het Park van Water en Vuur. Samen met uw zwangere echtgenote besloot u op de uitnodiging in te gaan. Tijdens het watergevecht, dat op 7/5/1390 (29 juli 2011) plaatsvond, merkte u echter al gauw dat de situatie uit de hand liep: u zag onder meer dat een aantal mensen door de ordediensten opgepakt werden. Jullie kozen daarop het hazenpad. Twee dagen later werd u echter bij uw vader thuis gearresteerd. Opnieuw kwam u in de afdeling 209 van de Evingevangenis terecht. Gedurende drie maanden werd u dag en nacht ondervraagd over uw eerste dossier, over spionage, over uw groepsactiviteiten, over het ondermijnen van het regime. Toen u uiteindelijk op 20/2/1391 (9 mei 2012) werd vrijgelaten – u legde de eigendomsakte van uw eigendom neer in ruil voor de eerder neergelegde eigendomsaktes van uw vaders eigendommen –, vernam u dat uw echtgenote tijdens uw detentie gedurende een dag werd opgepakt. Ze werd ervan beschuldigd deelgenomen te hebben aan een illegale bijeenkomst. Bovendien werd haar onterecht overspel aangewreven. Na haar vrijlating vluchtte uw echtgenote naar België, waar ze op 26 september 2011 asiel aanvraagde. U besloot haar hier te vervoegen en op 20 augustus 2012 asiel aan te vragen. Sinds uw vertrek ontvingen uw ouders een drietal keer een telefoonoproep van onbekenden die naar u vroegen. Na uw aankomst hier begon u zich te interesseren voor het christendom en liet u zich dopen. Intussen vraagt u zich af waarom u zich tot het christendom heeft bekeerd. Voorts onderhoudt u een persoonlijke weblog en plaats u onder meer politieke posts op de website B. (...). Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: de shenasnamehs (geboortebokjes) van uw ouders (waarin uw identiteitsgegevens werden opgenomen); de shenasnameh van uw broer; de shenasnameh van uw oudste kind; uw huwelijksakte; een arbeidscontract op uw naam (geldig van 1/1/1390 of 21 maart 2011 tot 31/6/1390 of 22 september 2011); twee eigendomsakten van uw echtgenote (die niets met jullie asielaanvraag te maken hebben); twee naamloze documenten (een aankoopkaart en een kasticket) uit de Evingevangenis dat u neerlegde ter staving van uw verblijf in de Evingevangenis; een brief d.d. 18 augustus 2012 van A. A. (...), voorzitter van een Iraanse studentenvereniging aan de George Washington Universiteit in de Verenigde Staten, ter bevestiging van uw problemen in Iran; twee aktes ter staving van de verkoop van twee van uw vaders eigendommen die bij uw eerste en tweede vrijlating als borg dienden; een mail van G. M. (...) van Persian Radio die uw problemen in Iran bevestigt; twee internetartikelen over S. (...) en zijn journalistieke carrière (waarin onder meer gesproken wordt over een arrestatie in 1388, een daaropvolgende vrijlating op borg, zijn nieuwssite en het feit dat hij zijn site onder druk diende af te sluiten); en een print van de openbare facebookpagina G. k. (...).

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst heeft u uw politieke activiteiten die aanleiding hebben gegeven tot uw eerste arrestatie, met name uw activiteiten in het kader van de Groene Beweging en meer bepaald in het kader van de zogenaamde Armangroep waarvan u deel uitmaakte – jullie stuurden berichten door naar buitenlandse nieuwssites – niet aannemelijk gemaakt. Dit blijkt onder meer uit uw gebrekkige kennis betreffende die Armangroep. Behalve A'. (...), van wie u de familienaam niet kende, kende u geen enkel ander lid (meer) bij naam. Nochtans bestond het groepje uit een vijftiental leden, die onderverdeeld werden in groepjes van vier. Dat u slechts één naam meer kende, komt dan ook erg bevreemdend over. Bovendien bracht u geen enkel overtuigend bewijs aan van uw beweerde activiteiten in het kader van deze Armangroep. Tijdens uw opeenvolgende gehoren werden u bewijsstukken gevraagd in verband met de mails met informatie over de Groene Beweging die u aan Persian Radio zou gestuurd hebben (CGVS II, p. 3; CGVS III, p. 4-5). U legde hierop weliswaar een mail neer waarin G. M. (...), de directeur van Persian Radio, in het algemeen uw problemen in Iran bevestigt. Toen u gevraagd werd of u aan hem om concretere bewijsstukken, zoals de door u verzonden mails naar Persian Radio, gevraagd heeft, repliceerde u dat u aan hem en aan zijn echtgenote verschillende e-mails heeft gestuurd, maar dat ze behalve die ene mail waarin ze uw problemen in Iran in het algemeen bevestigen niet meer antwoorden. Dit is echter geen overtuigende uitleg, daar u slechts één mail die u aan de familie M. (...) gestuurd heeft kon tonen, waarop bovendien door de M.'s (...) werd geantwoord, en daar u uiteindelijk moest toegeven dat u zelfs niet eens om de door het Commissariaatgeneraal gevraagde bewijsstukken (met name de door u verstuurd e-mails aan Persian Radio) heeft gevraagd. U veronderstelde immers dat de mail waarin M. (...) uw problemen in het algemeen bevestigde voldoende was. U beloofde daarop dat u alsnog uw best zou doen om bijkomende bewijsstukken te verkrijgen. Er dient evenwel vastgesteld te worden dat, hoewel er intussen meerdere maanden verstreken zijn sinds uw laatste gehoor op het Commissariaat-generaal, u nog steeds dergelijke bewijsstukken niet heeft overgemaakt noch dat u een plausibele verklaring heeft gegeven voor het nog steeds ontbreken ervan. Nochtans kan er redelijkerwijs van een asielzoeker verwacht worden dat hij al deze documenten neerlegt die zijn problemen enigszins kunnen aantonen.

Gelet op het feit dat u uw activiteiten niet aannemelijk gemaakt heeft, komt tevens de geloofwaardigheid van uw eerste arrestatie op de helling te staan. Dit wordt bovendien bevestigd door een fundamentele tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen. Bij uw eerste gehoor beweerde u dat u een viertal dagen voor uw vrijlating gevraagd werd om uw ouders te contacteren zodat een vrijlating op borg geregeld kon worden. Toen u uw vader aan de lijn kreeg, zei u hem dat u een eigendomsakte ter waarde van 150 à 250 miljoen toman nodig had. Hij moest die akte brengen naar de rechtbank Shahid Moghadas, kamer 6. Deze informatie werd u door uw ondervrager voorgezegd; u werd geacht deze informatie aan uw vader te herhalen (CGVS I, p. 10). Bij uw derde gehoor zei u echter dat u aan uw vader moest zeggen dat hij een eigendomsakte ter waarde van minstens 50 miljoen toman moest neerleggen. Waar hij deze eigendomsakte moest neerleggen, zei u hem niet. U zei hem enkel dat u zich in de Evingevangenis bevond; u veronderstelde dat hij met zijn borg eerst naar de Evingevangenis is gekomen en dat hij dan naar de rechtbank werd doorverwezen (CGVS III, p. 4). Hiermee geconfronteerd, herhaalde u dat u gezegd had dat hij een akte ter waarde van 50 miljoen toman moest brengen en dat hij dit naar Evin moest brengen (CGVS III, p. 23). Een louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet overtuigen, temeer daar u bij uw eerste gehoor, zoals hierboven reeds gebleken is, uitdrukkelijk de naam van de rechtbank vermeld had en daar u bij uw tweede gehoor uitdrukkelijk een onderscheid maakte tussen de Evingevangenis en de rechtbank Shahid Moghadas (CGVS II, p. 14). Bovenstaande tegenstrijdige informatie betreffende uw borg ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweerde vrijlating op borg. Bijgevolg wordt tevens de geloofwaardigheid van uw beweerde opsluiting aangetast.

Dat er geen geloof gehecht kan worden aan deze arrestatie, blijkt tevens uit het feit dat u geen enkele informatie meer had over de gevolgen voor uw groepsgenoten van uw bekentenissen die u tijdens uw detentie afgelegd zou hebben; u had immers tijdens de ondervragingen zelfs telefoonnummers van hen doorgegeven aan de Iraanse autoriteiten (CGVS III, p. 6). Zo had u geen enkele informatie over mogelijke arrestaties van groepsgenoten naar aanleiding van uw bekentenissen. U verklaarde in dit verband dat u uit schrik geen contact met hen meer wenste op te nemen (CGVS III, p. 7). Dat u uit schrik met hen geen contact meer durfde op te nemen, komt echter weinig overtuigend over. Uit uw verklaringen blijkt immers tevens dat u na uw arrestatie nog met minstens één persoon uit de Groene Beweging, met name S. (...), in contact stond. Nochtans blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat mensen van de Groene Beweging in de jaren volgend op de frauduleus verlopen presidentsverkiezingen van 2009 een groot risico liepen. Bovendien blijkt uit de gegevens in uw administratieve dossier dat u in staat bent om contact te leggen met G. M. (...) van

Persian Radio, die blijkbaar uw eigen problemen in Iran kon bevestigen en die, volgens uw verklaringen, op zijn beurt in contact stond met andere leden van de Armangroep. Dat u bijgevolg geen enkele informatie had over uw lotgenoten bij de Armangroepering en dat u zelfs nooit een poging ondernomen heeft om hen te contacteren, bijvoorbeeld om hen te waarschuwen van het eventuele gevaar dat ze liepen (CGVS III, p. 7-8), hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met zijn vluchtrelaas.

Gelet op het feit dat u uitdrukkelijk verklaarde dat zowel tijdens uw tweede als bij uw derde detentie naar uw eerste arrestatie verwezen werd (CGVS II, p. 8; CGVS III, p. 15) en er geen enkel geloof gehecht kan worden aan deze eerste arrestatie, komt tevens de geloofwaardigheid van uw tweede en derde arrestatie op de helling te staan.

De geloofwaardigheid van uw tweede arrestatie komt nog verder op de helling te staan doordat er danig getwijfeld kan worden aan de geloofwaardigheid van de aanleiding ervan. U verklaarde in dit verband dat u voor S. (...), die op het internet een nieuwssite had, een archief (zowel elektronisch als op papier) diende aan te leggen. Wat deze activiteiten betreft, komt het vooreerst eigenaardig over dat, gelet op het feit dat u enkel de artikelen moest afprinten en onder pdf-formaat moest opslaan, S. (...) hiervoor een aparte werknemer ingeschakeld zou hebben (CGVS II, p. 9). Bevreemdend in dit verband is dat u niet eens wist wat het belang van uw werk voor S. (...) was; u heeft het hem zelfs niet gevraagd (CGVS II, p. 9). Merkwaardig is bovendien dat u niet eens moest inloggen om uw activiteiten bij S. (...) uit te voeren. U verklaarde in dit verband zelfs dat u de artikelen inhoudelijk kon aanpassen (CGVS II, p. 11). Verder is het opmerkelijk dat u geen enkele journalist die voor de nieuwssite werkte bij naam kon noemen; nochtans moest u hun artikelen afprinten en klasseren (CGVS II, p. 10). Bovenstaande eigenaardigheden werpen dan ook ernstige twijfels op betreffende de geloofwaardigheid van uw engagement voor de nieuwssite.

Dat u evenmin uw tweede arrestatie aannemelijk gemaakt heeft, blijkt tevens uit het feit dat het hoogst merkwaardig is dat u slechts op borgtocht kon vrijkomen, hoewel u uitdrukkelijk stelde dat u nergens van beschuldigd werd. U kon hiervoor ook geen enkele uitleg bedenken (CGVS II, p. 13). Daarnaast blijkt dit uit het feit dat u geen enkele informatie meer had over de eventuele problemen van S. (...) en zijn collega's na uw tweede arrestatie. Zo wist u niet of u als enige werd ondervraagd over de nieuwssite en of er anderen werden opgepakt of veroordeeld (CGVS II, p. 11-12). Dat u hierover geen enkele informatie had en dat u hierin zelfs niet eens geïnteresseerd was (CGVS II, p. 11-12), is wederom een houding die bezwaarlijk in overeenstemming gebracht kan worden met een gegronde vrees voor vervolging of een risico op het lijden van ernstige schade, daar van een asielzoeker, zoals hierboven reeds opgemerkt, kan verwacht worden dat hij zich zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met zijn vluchtrelaas. Dat u na uw derde gehoor nog twee internetartikelen over S. (...) en zijn wedervaren met zijn nieuwssite neerlegde, doet geen enkele afbreuk aan deze vaststellingen. Uit deze artikelen blijkt immers geen enkel verband tussen u en S. (...).

Ook uw derde arrestatie heeft u niet aannemelijk gemaakt. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat u, door het aanmaken van een facebookaccount, genaamd G. k. (...) (betekenis: "iemand die alles naar de vaantjes helpt" of "ongehoorzaamheid", CGVS III, p. 12), als organisator van het waterpistoollevenement werd beschouwd. U zou deze facebookpagina aangemaakt hebben eind 1389 (begin 2011) (CGVS III, p. 9). Tijdens uw derde detentie diende u echter het paswoord aan uw ondervrager te geven. Nadien is de inhoud van de pagina veranderd en u vermoedde dat het Ettelaat (Ministerie van Informatie) hier achter zat (CGVS III, p. 9). Er dient echter vastgesteld te worden, hetgeen u ook erkende (CGVS III, p. 9), dat de facebookpagina die u toonde aangemaakt werd op 4 augustus 2011, i.e. enkele dagen na het waterpistoollevenement. Nochtans beweerde u dat de uitnodiging voor de waterspeltjes nog steeds op de facebookpagina stond, aangezien u dat in België nog had gezien (CGVS III, p. 11-12). Dat deze pagina gemanipuleerd zou zijn door het Ettelaat, blijkt overigens niet uit de inhoud van deze facebookpagina. Er werden immers verschillende posts geplaatst die eerder moeilijk in overeenstemming te brengen zijn met de waarden van het islamitische regime. Bovendien is het, gelet op de datum waarop de door u getoonde facebookpagina werd aangemaakt, i.e. 4 augustus 2011, totaal ongeloofwaardig dat de autoriteiten uw facebookpagina pas meer dan een jaar na het waterpistoollevenement en enige tijd na uw aankomst in België in de loop van 2012 zouden gedeleteerd hebben en een identieke pagina (i.e. met eenzelfde naam) met een andere inhoud zouden hebben aangemaakt (CGVS III, p. 12). Tot slot blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat het de facebookpagina "Tehran's water pistol fight" (Engelse

vertaling) was, en bijgevolg niet uw beweerde pagina G. k. (...), die aanleiding gaf tot het plaatsgrijpen van het waterpistoolevenement. Volledigheidshalve kan hieraan toegevoegd worden dat het bevreemdend overkomt dat, ondanks dat het uw bedoeling was om een pagina te creëren die mensen samenbracht om “plezier en fun” te hebben, u zelf spontaan niets op uw pagina postte (CGVS III, p. 9), dat, hoewel er nog twee à drie anderen administrators van de facebookpagina waren, u geen enkele informatie over hun identiteit kon verstrekken (CGVS III, p. 11) en dat, naar aanleiding van de problemen veroorzaakt door het waterpistoolevenement, dat georganiseerd werd met behulp van uw facebookpagina, u achteraf geen enkele post plaatste over de gevolgen van dit evenement voor de deelnemers ervan (CGVS III, p. 14). Opmerkelijk tot slot is dat u beweerde "nu en dan" over uw facebookproject met uw echtgenote te spreken. Zo vertelde u haar onder meer over uitstappen georganiseerd door de facebookgroep (CGVS III, p. 10). Uw echtgenote zei echter dat ze slechts een drietal dagen voor het waterpistoolevenement het bestaan van de facebookpagina heeft vernomen (CGVS III echtgenote, p. 3). Dat u ten gevolge van uw facebookpagina als organisator en aanstoker van het waterpistoolevenement werd aanzien, heeft u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins aannemelijk gemaakt. Bijgevolg kan er evenmin aan uw derde arrestatie (en aan de eerste arrestatie van uw echtgenote, die in dit verband ook een dag werd gearresteerd) geloof gehecht worden.

Dat u uw drie arrestaties geenszins aannemelijk heeft weten te maken, blijkt verder uit een aanzienlijke tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen. Daar waar u op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk aangaf dat u in totaal zes keer voor de rechtbank bent verschenen (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.2), beweerde u op het Commissariaat-generaal slechts drie keer voor de rechtbank te zijn verschenen (CGVS II, p. 14). Hiermee geconfronteerd, repliceerde u dat er in totaal zes keer een beslissing werd genomen in uw dossier, maar dat u slechts drie keer voor de rechter moest verschijnen (CGVS III, p. 23). Het louter wijzigen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet als een afdoende uitleg worden beschouwd. Ook uw veronderstelling dat er verkeerd vertaald werd (CGVS III, p. 23) kan slechts moeilijk overtuigen, daar de door u ingevulde vragenlijst u na het invullen ervan werd voorgelezen en nadien door u werd ondertekend. Bovendien vermeldde u geen mogelijke vertaalproblemen op de Dienst Vreemdelingenzaken tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal en erkende u dat alles toen goed was verlopen (CGVS I, p. 2).

Tot slot legde u van geen enkele arrestatie enig overtuigend bewijsstuk neer. U legde weliswaar twee documenten van de Evingevangenis neer. Uit deze documenten blijkt geenszins dat deze u toebehoorden, hetgeen u ook bevestigde (CGVS I, p. 7). De bewijswaarde ervan is dan ook minimaal. Daarom werden van u bijkomende bewijsstukken gevraagd, zoals bewijzen in verband met de door u neergelegde borg. U repliceerde hierop dat de eerste twee eigendommen die als borg dienden verkocht werden en dat u van de derde vrijlating op borgtocht geen bewijs kreeg (CGVS III, p. 18). U legde daarom de verkoopaktes van twee eigendommen van uw vader neer. Hieruit kan echter niet afgeleid worden dat deze eigendommen als borg voor uw vrijlating hebben gediend. Hoe dan ook blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat een borg in principe te bewijzen valt. Het ontbreken van enig bewijs in verband met uw vrijlatingen op borg ondergraaft wederom uw geloofwaardigheid.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er aan uw asielrelaas niet het minste geloof kan worden gehecht.

Betreffende uw bekering tot het christendom – u werd bij vrienden thuis in Genk gedoopt – kan er vooreerst gewezen worden op het hoogst bevreemdende feit dat u zelfs niet eens Pasen, nochtans het christelijke feest bij uitstek, kende. Toen u hierop gevraagd werd of u werkelijk christen was, repliceerde u dat u zich niet echt als christen beschouwde en dat u tegenwoordig met de vraag worstelde waarom u christen was geworden (CGVS I, p. 4). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook geenszins dat u een overtuigd christen zou zijn. Hoe dan ook blijkt uit uw verklaringen dat u uw geloof als een privé-aangelegenheid ziet en dat de Iraanse overheid hiervan niet op de hoogte is (CGVS I, p. 2). Overigens wenst u anderen niet van uw geloof te overtuigen (CGVS I, p. 3). Volledigheidshalve kan hieraan nog toegevoegd worden dat aan uw bewering dat u uw nieuwe geloof via facebook deelt geen enkel geloof kan worden gehecht. Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal werd u immers gevraagd om uw facebookpagina te openen. Er werd hierop geen enkele indicatie van uw christelijke geloofsovertuiging gevonden. U erkende dit ook (CGVS I, p. 3). Zelfs al zou u sindsdien enige informatie over uw geloof op facebook geplaatst hebben, dan nog heeft u, gelet op het feit dat hierboven reeds vastgesteld werd dat uit niets blijkt dat u een overtuigd christen zou zijn, niet aannemelijk gemaakt dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij een eventuele terugkeer naar Iran uw religieus getinte bijdragen op uw facebookaccount te verwijderen. Bijgevolg blijkt uit niets dat de Iraanse autoriteiten van uw interesse voor het protestantisme op de hoogte zouden zijn of kunnen worden. Overigens blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat, indien Iraniërs die zich in het buitenland hebben bekeerd en vervolgens terugkeren naar Iran, hun geloof

in besloten kring beleven het risico op problemen met de Iraanse autoriteiten klein is, aangezien deze hen nog steeds als moslims zullen beschouwen.

Overigens heeft uw echtgenote haar beweerde nieuwe geloofsovertuiging evenmin aannemelijk gemaakt. Ze kende immers, net als u, niet eens het belangrijkste christelijke feest, met name Pasen (CGVS I echtgenote, p. 3). Ter rechtvaardiging van haar lacunaire geloofskennis zei ze dat haar onderzoek nog “zo ver” niet geraakt was (CGVS I echtgenote, p. 3). Deze uitleg is echter geenszins overtuigend, daar uit haar verklaringen tevens blijkt dat ze al veertien à vijftien maanden voor haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal werd gedoopt (CGVS I echtgenote, p. 2). Het loutere feit dat ze dit essentiële christelijke feest niet kende, ondanks dat ze al meer dan een jaar gedoopt was, ondermijnt fundamenteel de ernst en de oprechtheid van haar beweerde bekering. Gelet hierop, kan er dan ook geen geloof gehecht worden aan haar bewering dat ze al haar vrienden van haar bekering op de hoogte zou gebracht hebben (CGVS I echtgenote, p. 2). Hoe dan ook beschouwde ze haar beweerde geloofsovertuiging als een strikt persoonlijke zaak dat noch met haar asielmotieven noch met haar vrees ten aanzien van Iran bij een eventuele terugkeer naar Iran verband hield (CGVS I echtgenote, p. 2-3).

Betreffende uw blog die u onderhoudt en uw (beweerde) posts op B. (...) dient er gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat om als cyberdissident door de Iraanse autoriteiten te worden geïdoleerd, vooral de invloed van de blog meespeelt die onder meer kan worden gemeten aan de aanhang die een blog heeft en de link die de blogger met een dissidente groepering zou hebben. Zoals hierboven reeds werd opgemerkt, heeft u niet aannemelijk gemaakt in het verleden daadwerkelijk door de Iraanse autoriteiten als politiek dissident te zijn beschouwd. Betreffende uw internetactiviteiten erkende u bovendien zelf dat u niet erg actief bent, aangezien u op uw weblog quasi niets plaatst (CGVS III, p. 21-22). U wist voorts niet eens bij benadering hoeveel volgers u had en op uw blog werd er tot aan uw laatste gehoor slechts één reactie geplaatst (CGVS III, p. 22). Toen u gevraagd werd om op B. (...) in te loggen, slaagde u hierin niet. U werd hierop gevraagd om het Commissariaat-generaal bewijzen te bezorgen in verband met uw activiteiten op B. (...) (CGVS III, p. 22). Hoewel er sinds uw laatste gehoor geruime tijd is verstreken, liet u na in dit verband aan het Commissariaat-generaal bewijzen te bezorgen. Uit niets blijkt dan ook dat u erg actief bent op het internet en dat uw zogenaamde oppositieactiviteiten op het internet een grote aanhang zouden hebben. Bijgevolg blijkt uit niets dat u omwille van uw bescheiden internetactiviteiten bij terugkeer naar Iran een verhoogd risico op vervolging of ernstige schade zou lopen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande bevindingen niet wijzigen. Aan uw identiteit en nationaliteit, de identiteit van uw familieleden, uw burgerlijke staat, uw professionele activiteiten en de eigendommen van uw echtgenote wordt niet meteen getwijfeld. De brief van A. A. (...) en de mail van G. M. (...) zijn gesolliciteerde documenten waarvan de objectieve bewijswaarde minimaal is. Bovendien dienen documenten, om bewijskrachtig te zijn, te kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 3 EVRM, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “*de algemene beginselen van behoorlijk bestuur*”, meer bepaald de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Hiertoe gaan verzoekende partijen in op de motieven van de bestreden beslissingen en trachten deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partijen naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalde bevoegdheid geen

uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissingen dat eerste verzoekende partij haar politieke activiteiten die aanleiding hebben gegeven tot haar eerste arrestatie, met name haar activiteiten in het kader van de Groene Beweging en meer bepaald in het kader van de zogenaamde Armangroep waarvan zij deel uitmaakte, gelet op haar gebrekkige kennis betreffende die Armangroep en de vaststelling dat zij geen enkel overtuigend bewijs aanbracht van haar beweerde activiteiten in het kader van deze Armangroep, niet geloofwaardig maakt verzoekende partijen vooreerst dat eerste verzoekende partij er tijdens haar gehoren meermaals op heeft gewezen dat zij geen namen van andere leden van de Armangroep kent omdat zij omwille van veiligheidsredenen enkel over elkaars telefoonnummer beschikten en niet over elkaars namen. Verder wijzen verzoekende partijen erop dat gezien de activiteiten voornamelijk telefonisch plaatsvonden, het zeer moeilijk is om hiervan bewijzen te bekomen. Door eerste verzoekende partij werden een e-mail van G. M., de directeur van Persian Radio, en een brief van A. A. neergelegd waarin haar problemen in Iran worden bevestigd. Eerste verzoekende partij kan evenwel geen andere e-mails van G. M. neerleggen, daar zij geen antwoord krijgt van deze persoon.

2.2.4.2. Vooreerst acht de Raad de uitleg van verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij geen namen kent van andere leden van de Armangroep omdat zij omwille van veiligheidsredenen enkel over elkaars telefoonnummer beschikten en niet over elkaars namen, geenszins overtuigend gelet op de

verklaringen van eerste verzoekende partij dienaangaande tijdens haar derde gehoor op het Commissariaat-generaal. Immers blijkt uit deze verklaringen niet dat zij elkaars namen niet zouden kennen omwille van veiligheidsredenen, daar eerste verzoekende partij verklaart wel ene “Aresh” te kennen en dat zij de namen van twee andere personen vergeten was (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS man d.d. 21/05/2014, p. 6). Gelet op de verklaring van eerste verzoekende partij dat de groep bestond uit een vijftiental leden, die onderverdeeld werden in groepjes van vier, komt het dan ook zeer bevreemdend over dat zij slechts één naam meer kende.

Betreffende de opmerking van verzoekende partijen dat het zeer moeilijk is om bewijzen te bekomen van de activiteiten van eerste verzoekende partij voor de Armangroep gezien de activiteiten voornamelijk telefonisch plaatsvonden, wijst de Raad er evenwel op dat eerste verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor aangaf dat zij verschillende mails met informatie over de Groene Beweging aan *Persian Radio* heeft gestuurd (administratief dossier, stuk 10, gehoorverslag CGVS man d.d. 31/03/2014, p. 3). Aangezien het om essentiële stukken gaat die de kern van het asielrelaas van verzoekende partijen betreffen – immers zouden de politieke activiteiten van eerste verzoekende partij aanleiding gegeven hebben tot haar eerste arrestatie – is het niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat verzoekende partijen een ernstige inspanning ondernemen om de nodige stavingstukken te verzamelen. De Raad wijst er desbetreffend op dat de bewijslast – zoals reeds aangehaald – bij de kandidaat-vluchteling zelf berust die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door haar in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Verzoekende partijen tonen niet aan dat zij veelvuldige, aanhoudende pogingen hebben ondernomen om deze belangrijke documenten in verband met hun asielrelaas te bemachtigen. Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift immers aangeven dat eerste verzoekende partij geen antwoord krijgt van G. M. en dan ook de door haar verstuurd e-mails aan *Persian Radio* niet kan voorleggen, bemerkt de Raad vooreerst dat eerste verzoekende partij ook tijdens haar derde gehoor beweerde dat zij aan G. M. en aan zijn echtgenote verschillende e-mails heeft gestuurd, maar dat ze behalve die ene mail waarin ze haar problemen in Iran in het algemeen bevestigen, niet meer antwoorde. Echter kon eerste verzoekende partij slechts één mail die zij aan de familie M. gestuurd heeft tonen, waarop bovendien door de M.'s werd geantwoord. Uiteindelijk gaf eerste verzoekende partij toe dat zij zelfs niet eens om de door het Commissariaat-generaal gevraagde bewijsstukken, met name de door haar verstuurd e-mails aan *Persian Radio*, heeft gevraagd (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS man d.d. 21/05/2014, p. 5). Uit niets blijkt dat verzoekende partijen nog verdere pogingen hebben ondernomen om deze bewijsstukken te bekomen en desbetreffende motivering blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.5.1. Betreffende de vastgestelde tegenstrijdigheid in de opeenvolgende verklaringen van eerste verzoekende partij aangaande haar vrijlating op borg, leggen verzoekende partijen omtrent de waarde van de borg uit dat men in geld 50 miljoen *toman* vroeg en dat bij gebrek aan deze som een eigendomsakte kon gegeven worden als borg, dewelke evenwel 150 miljoen *toman* waard diende te zijn. Dit werd ook zo uitgelegd door eerste verzoekende partij tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal. Inzake de plaats waar de vader van eerste verzoekende partij de eigendomsakte diende neer te leggen, stellen verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor verklaarde dat haar vader de borg naar de rechtbank “*Moghadas kamer 6*” moest brengen. Tijdens haar tweede gehoor zei eerste verzoekende partij dat er in de Evingevangenis een rechtbank is, maar dat die zich naast de gevangenis bevindt, met name de *Moghadas*-rechtbank. Tijdens haar derde gehoor gaf eerste verzoekende partij aan dat zij tegen haar vader het volgende had gezegd: “*ik ben in Evin, ... Er is een wachrechtbank in Evin, Moghadas kamer 6*”. De door eerste verzoekende partij gegeven plaatsbeschrijvingen zijn dan ook zeer nauw verbonden met elkaar en zij doelde tijdens haar verschillende gehoren op dezelfde plaats. Bovendien dient ermee rekening gehouden te worden dat eerste verzoekende partij zich tijdens dit gesprek met haar vader in een stresssituatie bevond, waarbij zij soms drie dagen na elkaar niet mocht slapen. Het kan haar dan ook niet kwalijk worden genomen dat zij tijdens het ene gehoor niet exact meer kan weergeven wat zij een hele tijd geleden tijdens een telefoongesprek met haar vader gezegd heeft.

2.2.5.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat eerste verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor uitdrukkelijk verklaarde dat zij tijdens een telefoongesprek tegen haar ouders had gezegd dat zij een eigendomsakte dienden mee te brengen ter waarde van 150 à 250 miljoen *toman*, hetgeen haar zo werd voorgezegd door haar ondervragers (administratief dossier, stuk 15, gehoorverslag CGVS man d.d. 19/02/2014, p. 10). Tijdens haar derde gehoor verklaarde eerste verzoekende partij evenwel dat zij

tegen haar vader had gezegd dat men een borg vroeg van 50 miljoen *toman* ("Mijn ondervrager zei aan mij: je moet een borg hebben van 50 miljoen *toman*. Bel naar je vader en zeg dat. (...) Ik zei aan mijn pa: ik ben in de Evingevangenis en ze vragen een borg minimumwaarde van 50 miljoen *toman* dat was het." (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS man d.d. 21/05/2014, p. 4)). De uitleg van verzoekende partijen dat 50 miljoen *toman* de waarde in geld betrof en dat 150 miljoen *toman* de waarde was die de eigendomsakte diende te hebben, is geenszins van aard deze vastgestelde tegenstrijdigheid te verklaren of te weerleggen. Immers verklaarde eerste verzoekende partij tijdens haar derde gehoor dat zijzelf tegen haar vader had gezegd dat hij een borg diende neer te leggen ter waarde van 50 miljoen *toman* en dat men pas wanneer haar vader naar de gevangenis kwam hem heeft gezegd dat de waarde drie keer zo hoog moest zijn. Dat de borg drie keer zo hoog moest zijn zou zij niet zelf tegen haar vader hebben gezegd (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS man d.d. 21/05/2014, p. 4). De verklaringen van eerste verzoekende partij tijdens haar derde gehoor zijn dan ook manifest tegenstrijdig met haar verklaringen tijdens haar eerste gehoor, waar zij uitdrukkelijk verklaarde dat zij tijdens een telefoongesprek tegen haar ouders had gezegd dat zij een eigendomsakte dienden mee te brengen ter waarde van 150 à 250 miljoen *toman*. Evenmin kan het verweer van verzoekende partijen inzake de tegenstrijdigheid over de plaats waar de vader van eerste verzoekende partij de eigendomsakte diende neer te leggen, overtuigen. Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift immers voorhouden dat eerste verzoekende partij ook tijdens haar derde gehoor tegen haar vader zou hebben gezegd dat er een wachrechtbank is in de Evingevangenis, dient te worden vastgesteld dat uit het gehoorverslag van desbetreffend gehoor echter blijkt dat eerste verzoekende partij toen uitdrukkelijk verklaarde dat zij tijdens het telefoongesprek niet tegen haar vader had gezegd waar hij de borg diende neer te leggen omdat haar ondervragers haar dit niet hadden verteld en dat zij veronderstelde dat haar vader met de borg naar de Evingevangenis is gekomen en dat hij dan naar de rechtbank werd doorverwezen (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS man d.d. 21/05/2014, p. 4). Deze verklaring is dan ook geenszins verenigbaar met de uitdrukkelijke verklaring van eerste verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor dat zij tijdens het telefoongesprek tegen haar vader had gezegd dat deze de borg diende te brengen naar de *Moghadas*-rechtbank, kamer 6 en dat dit haar zo door haar ondervragers werd voorgezegd (administratief dossier, stuk 15, gehoorverslag CGVS man d.d. 19/02/2014, p. 10). Gelet op de uitdrukkelijke en duidelijke verklaringen van eerste verzoekende partij tijdens haar opeenvolgende gehoren omtrent hetgeen zij tegen haar vader zou hebben gezegd tijdens het telefoongesprek, kan de *post-factum* verklaring van verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij zich tijdens het telefoongesprek in een stresssituatie bevond overigens allesbehalve volstaan om deze flagrante tegenstrijdigheden in haar verklaringen omtrent de inhoud van dit telefoongesprek te verklaren.

2.2.6.1. Waar verwerende partij in de bestreden beslissingen motiveert dat tevens uit het feit dat eerste verzoekende partij geen enkele informatie meer had over de gevolgen voor haar groepsgenoten van haar bekentenissen die zij tijdens haar detentie afgelegd zou hebben, blijkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan de eerste arrestatie van eerste verzoekende partij, voeren verzoekende partijen aan dat eerste verzoekende partij deze personen niet kende en naast hun telefoonnummers geen enkele informatie had over hun identiteit. Verzoekende partijen vragen zich dan ook af hoe eerste verzoekende partij deze personen had kunnen opsporen. Bovendien wilde eerste verzoekende partij geen contact opnemen met hen omdat zij vreesde voor haar leven en de Iraanse autoriteiten geen nieuwe reden wilde geven om haar weer te arresteren. Het is volgens verzoekende partijen niet redelijk om te stellen dat de eerste arrestatie van eerste verzoekende partij niet geloofwaardig is louter omdat deze geen contact opnam met haar groepsgenoten na haar arrestatie. Verder menen verzoekende partijen dat het tegenstrijdig is dat verwerende partij enerzijds eerste verzoekende partij verwijt geen informatie te hebben over haar partijgenoten en hiermee geen contact te hebben opgenomen en anderzijds, wanneer eerste verzoekende partij wel informatie voorlegt, oordeelt dat eerste verzoekende partij geen houding aanneemt die overeenstemt met een vrees voor vervolging omdat zij na haar arrestatie nog met S. contact heeft opgenomen teneinde deze informatie te bekomen. Eveneens is het tegenstrijdig van verwerende partij om enerzijds te stellen dat de door eerste verzoekende partij aangebrachte e-mail van G. M. niet volstaat als een bewijs van haar problemen omdat dit een gesolliciteerd document zou zijn met een minimale bewijswaarde en anderzijds op te merken dat het feit dat eerste verzoekende partij G. M. contacteerde om deze e-mail te bekomen een houding betreft die niet in overeenstemming is met een gegronde vrees voor vervolging. Verzoekende partijen stellen vast dat verwerende partij geen enkele bewijswaarde hecht aan de e-mail van G. M. wanneer deze van aard is om hun asielrelaas te staven, maar wel bewijswaarde hecht aan deze e-mail wanneer deze afbreuk doet aan hun asielrelaas. Daarenboven heeft eerste verzoekende partij dit attest pas aangevraagd toen zij reeds veilig in België was, waardoor dit geenszins haar vrees voor vervolging ontkracht.

2.2.6.2. Aangaande de bemerking van verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij naast hun telefoonnummers geen enkele informatie had over de identiteit van haar groepsleden waardoor het dan ook niet mogelijk was om met hen contact op te nemen teneinde informatie te bekomen over de gevolgen van haar bekentenissen voor hen, bemerkt de Raad evenwel dat eerste verzoekende partij wel degelijk contact met hen kon opnemen daar zij immers over hun telefoonnummers beschikte.

Waar verzoekende partijen voorts stellen dat eerste verzoekende partij geen contact wilde opnemen met haar groepsleden omdat zij vreesde voor haar leven en de Iraanse autoriteiten geen nieuwe reden wilde geven om haar weer te arresteren, wijst de Raad evenwel op de motivering in de bestreden beslissingen dat de uitleg van eerste verzoekende partij tijdens haar derde gehoor dat zij uit schrik met hen geen contact meer durfde op te nemen weinig overtuigend overkomt, daar uit haar verklaringen tevens blijkt dat zij na haar arrestatie nog met minstens één persoon uit de Groene Beweging, met name S., in contact stond, terwijl nochtans uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat mensen van de Groene Beweging in de jaren volgend op de frauduleus verlopen presidentsverkiezingen van 2009 een groot risico liepen. Dat eerste verzoekende partij enerzijds geen contact zou durven opnemen met haar groepsleden, maar anderzijds wel met S. in contact stond, houdt dan ook geen steek. De loutere herhaling van de verklaring van eerste verzoekende partij dat zij geen contact wilde opnemen met haar groepsleden omdat zij vreesde voor haar leven en de Iraanse autoriteiten geen nieuwe reden wilde geven om haar weer te arresteren, volstaat geenszins ter weerlegging van deze motivering. Bovendien benadrukt de Raad dat uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat eerste verzoekende partij in staat is om contact te leggen met G. M. van *Persian Radio*, die blijkbaar haar eigen problemen in Iran kon bevestigen en die, volgens haar verklaringen, op zijn beurt in contact stond met andere leden van de Armangroep. Het feit dat eerste verzoekende partij evenwel geen enkele poging heeft ondernomen om informatie te bekomen omtrent de gevolgen van haar bekentenissen voor haar groepsleden, noch via deze groepsleden zelf, noch via G. M., hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van haar vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, betreft een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers kan van een asielzoeker redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met zijn vluchtrelaas. Deze vaststelling ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van de door verzoekende partijen voorgehouden eerste arrestatie van eerste verzoekende partij.

Ten slotte stelt de Raad nog vast dat de opmerking van verzoekende partijen dat het tegenstrijdig is dat verwerende partij enerzijds eerste verzoekende partij verwijt geen informatie te hebben over haar partijleden en hiermee geen contact te hebben opgenomen en anderzijds, wanneer eerste verzoekende partij wel informatie voorlegt, oordeelt dat eerste verzoekende partij geen houding aanneemt die overeenstemt met een vrees voor vervolging omdat zij na haar arrestatie nog met S. contact heeft opgenomen teneinde deze informatie te bekomen en hun opmerking dat het eveneens tegenstrijdig is van verwerende partij om enerzijds te stellen dat de door eerste verzoekende partij aangebrachte e-mail van G. M. niet volstaat als een bewijs van haar problemen omdat dit een gesolliciteerd document zou zijn met een minimale bewijswaarde en anderzijds op te merken dat het feit dat eerste verzoekende partij G. M. contacteerde om deze e-mail te bekomen een houding betreft die niet in overeenstemming is met een gegronde vrees voor vervolging, beide blijk geven van een totaal verkeerde lezing van de bestreden beslissingen. Immers wordt nergens in de bestreden beslissingen gesteld dat het feit dat eerste verzoekende partij na haar arrestatie nog met S. contact heeft opgenomen teneinde informatie te bekomen of het feit dat eerste verzoekende partij G. M. contacteerde om de e-mail inzake haar problemen te bekomen gedragingen zouden betreffen die niet in overeenstemming zijn met een gegronde vrees voor vervolging.

2.2.7.1. Aangaande de vastgestelde eigenaardigheden in de verklaringen van eerste verzoekende partij betreffende de aanleiding van haar tweede arrestatie, met name haar werk voor S., merken verzoekende partijen in hun verzoekschrift op dat eerste verzoekende partij voor S. werkte in het kader van een vriendendienst, na haar werkuren. Daar eerste verzoekende partij pas na haar werkuren naar het bedrijf ging, kwam zij nooit andere journalisten of medewerkers tegen en is het logisch dat zij deze niet kan opnoemen. Eerste verzoekende partij werkte er als archivist/classieur en zij wist wel degelijk het belang van haar werk. Tijdens haar tweede gehoor gaf zij immers duidelijk aan dat het de bedoeling van S. was om een sterke en grote nieuwssite te maken. Voorts was het gelet op de inhoud van de berichten beter dat deze niet alleen digitaal terug te vinden waren, maar tevens in een papieren versie beschikbaar waren. Bovendien blijkt uit het tweede gehoor van eerste verzoekende partij dat zij niet goed wist hoe zij het moest uitleggen.

2.2.7.2. Betreffende de bemerking van verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij pas na haar werkuren naar het bedrijf ging en dan ook nooit andere journalisten of medewerkers tegenkwam, waardoor het normaal is dat zij hun namen niet kent, is de Raad evenwel van oordeel dat deze uitleg geenszins kan volstaan om de vaststelling in de bestreden beslissingen dat eerste verzoekende partij geen enkele journalist die voor de nieuwssite werkte bij naam kon noemen, te verklaren of te weerleggen. Immers werd door verwerende partij desbetreffend opgemerkt dat eerste verzoekende partij hun artikelen moest afprinten en klasseren. In dat licht is het dan ook zeer opmerkelijk dat eerste verzoekende partij geen enkele naam van deze journalisten kan opnoemen.

Daar waar verzoekende partijen de motivering in de bestreden beslissingen dat eerste verzoekende partij niet eens wist wat het belang van haar werk was voor S. betwisten, stelt de Raad evenwel vast dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden, uit de verklaringen van eerste verzoekende partij duidelijk blijkt dat zij niet wist wat het belang van haar werk was voor S.. Immers verliep haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal van 31 maart 2014 desbetreffend als volgt:

“wat ik deed was het nieuws afdrukken. Ik hield daarvan een papieren archief bij. Ik bewaarde het nieuws in een pdf-vorm op een externe harde schijf.

(...)

Waarom vond hij dat nodig? Ik weet het niet.

U heeft het hem niet gevraagd? Ik weet het niet; hij vond het waarschijnlijk nodig; daarom heeft hij mijn hulp ingeroepen.

U heeft het hem niet gevraagd waarom hij dat nodig had? Neen, voor mij was het ook niet belangrijk om te weten. (...)

(...)

Ik snap de zin van dat archief niet goed; het is toch veel gemakkelijker om digitaal iets op te zoeken? Ik weet het niet, dat was hun manier van werken, dat hebben ze gevraagd.” (administratief dossier, stuk 10, gehoorverslag CGVS man d.d. 31/03/2014, p. 10). Waar verzoekende partijen verwijzen naar de verklaring van eerste verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor dat het de bedoeling van S. was om een sterke en grote nieuwssite te maken, stelt de Raad vast dat hiermee geenszins wordt duidelijk gemaakt wat het belang is van het werk van eerste verzoekende partij voor S.. Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoekende partijen met de vage verklaring dat het gelet op de inhoud van de berichten beter was dat deze niet alleen digitaal terug te vinden waren, maar tevens in een papieren versie beschikbaar waren, evenmin verduidelijken wat precies de meerwaarde was van het papieren archief dat eerste verzoekende partij diende bij te houden – zij leggen immers nergens concreet uit waarom het door de inhoud van de berichten niet volstond dat er een digitale versie was – en wat derhalve het belang was van het werk van eerste verzoekende partij voor S..

2.2.8. Waar verzoekende partijen inzake de bemerking dat uit het feit dat het hoogst merkwaardig is dat eerste verzoekende partij slechts op borgtocht kon vrijkomen, hoewel zij uitdrukkelijk stelde dat zij nergens van beschuldigd werd, tevens blijkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de tweede arrestatie van eerste verzoekende partij, verwijzen naar de door eerste verzoekende partij gegeven uitleg dat zij weliswaar van niets werd beschuldigd maar dat ze haar zo lang gevangen hielden omdat ze bekentenissen van haar wilden, is de Raad van oordeel dat het inderdaad uiterst merkwaardig is dat eerste verzoekende partij slechts op borgtocht kon vrijkomen terwijl zij nergens van beschuldigd werd. Indien men eerste verzoekende partij inderdaad lang gevangen wilde houden opdat zij zou bekennen, is het opmerkelijk dat men in dat geval eerste verzoekende partij niets ten laste zou hebben gelegd.

2.2.9.1. Wat betreft de motivering in de bestreden beslissingen dat eerste verzoekende partij evenmin haar derde arrestatie aannemelijk heeft gemaakt daar er geen geloof gehecht kan worden aan haar bewering dat zij, door het aanmaken van een Facebookaccount, genaamd “G. k. (...)”, als organisator van het waterpistoolvenement werd beschouwd, stellen verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij een Facebookpagina had aangemaakt, maar dat zij het paswoord ervan diende te geven aan haar ondervragers tijdens haar derde arrestatie. De Facebookpagina heeft nu een ander gedaante gekregen. In 2011 werden er nog foto's gepost van het waterpistoolgevecht. Na 2011 stopte dit en werden er enkel nog grappen en dergelijke gepost. Eerste verzoekende partij heeft steeds verklaard dat zij vermoedt dat deze site werd overgenomen door de Iraanse autoriteiten, daar zij er geen andere verklaring aan kan geven. Verzoekende partijen wijzen er nog op dat het niet moeilijk is om een Facebookpagina te wijzigen, wegens onder meer het gebrek aan een domeinnaam. In verband met de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen de onderlinge verklaringen van verzoekende partijen omtrent de mate waarin eerste verzoekende partij tegen haar echtgenote sprak over haar Facebookproject, menen verzoekende partijen dat een en ander in de juiste context geplaatst moet worden. Eerste verzoekende partij vertelde tijdens haar derde gehoor dat haar echtgenote geen interesse toonde in Facebook. Haar echtgenote

was wel op de hoogte van de uitstappen, maar niet van de Facebookpagina die daaromtrent bestond. Evenmin participeerde haar echtgenote in de uitstappen, met uitzondering van het waterpistoolgevecht. Het is pas bij de deelname van tweede verzoekende partij aan één van de activiteiten, namelijk het waterpistoolgevecht, dat deze interesse toonde in de Facebookpagina.

2.2.9.2. Waar verzoekende partijen in bovenstaand verweer de verklaring van eerste verzoekende partij dat zij het paswoord van de Facebookpagina diende te geven aan haar ondervragers en dat zij vermoedt dat deze site werd overgenomen door de Iraanse autoriteiten, herhalen, is de Raad van oordeel dat zij geenszins de verschillende eigenaardigheden die desbetreffend werden vastgesteld in de bestreden beslissingen en die afbreuk doen aan haar bewering dat zij door het aanmaken van dit Facebookaccount als organisator van het waterpistoolgevecht werd beschouwd, weerleggen. Meer bepaald werd door verwerende partij vastgesteld dat de Facebookpagina die eerste verzoekende partij toonde aangemaakt werd op 4 augustus 2011, i.e. enkele dagen na het waterpistoolgevecht, terwijl eerste verzoekende partij nochtans beweerde dat de uitnodiging voor de waterspelletjes nog steeds op de Facebookpagina zou staan, aangezien zij dat in België nog had gezien, dat uit de inhoud van deze Facebookpagina niet blijkt dat deze gemanipuleerd zou zijn door de Ettelaat, gezien de verschillende posts die werden geplaatst die eerder moeilijk in overeenstemming te brengen zijn met de waarden van het islamitisch regime en gezien het, gelet op de datum waarop de door haar getoonde Facebookpagina werd aangemaakt (4 augustus 2011), totaal ongeloofwaardig is dat de autoriteiten haar Facebookpagina pas meer dan een jaar na het waterpistoolgevecht en enige tijd na de aankomst van eerste verzoekende partij in België in de loop van 2012 zouden gedeleteerd hebben en een identieke pagina (i.e. met eenzelfde naam) met een andere inhoud zouden hebben aangemaakt (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS man d.d. 21/05/2014, p. 12), dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat het de Facebookpagina "*Tehran's water pistol fight*" (Engelse vertaling) was, en bijgevolg niet de door eerste verzoekende partij beweerde pagina "*G. k. (...)*", die aanleiding gaf tot het plaatsgrijpen van het waterpistoolgevecht en dat het verder bevreemdend overkomt dat, ondanks het de bedoeling van eerste verzoekende partij was om een pagina te creëren die mensen samenbracht om "*plezier en fun*" te hebben, zij zelf spontaan niets op haar pagina postte, dat, hoewel er nog twee à drie anderen administrators van de Facebookpagina waren, eerste verzoekende partij geen enkele informatie over hun identiteit kon verstrekken en dat, naar aanleiding van de problemen veroorzaakt door het waterpistoolgevecht, dat georganiseerd werd met behulp van haar Facebookpagina, eerste verzoekende partij achteraf geen enkele post plaatste over de gevolgen van dit evenement voor de deelnemers ervan. De Raad wijst verzoekende partijen erop dat het aan hen toekomt om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partijen met voormelde loutere herhaling van de verklaringen van eerste verzoekende partij omtrent deze Facebookpagina in gebreke blijven.

Voorts stelt de Raad vast dat door verwerende partij tevens werd opgemerkt dat enerzijds door eerste verzoekende partij beweerde werd dat zij "*nu en dan*" over haar Facebookproject met haar echtgenote sprak en dat zij haar onder meer over uitstappen georganiseerd door de Facebookgroep sprak, terwijl tweede verzoekende partij verklaarde dat zij slechts een drietal dagen voor het waterpistoolgevecht het bestaan van de Facebookpagina heeft vernomen. De uitleg van verzoekende partijen in hun verzoekschrift dat tweede verzoekende partij enkel op de hoogte was van de uitstappen, doch niet van de Facebookpagina die daaromtrent bestond en dat zij pas bij haar deelname aan het waterpistoolgevecht interesse kreeg in de Facebookpagina, kan geenszins overtuigen, daar eerste verzoekende partij tijdens haar derde gehoor duidelijk bevestigend antwoordde op de vraag of zij ooit haar echtgenote gesproken heeft over de Facebookpagina ("*Heeft u haar ooit gesproken over die facebookpagina? Nu en dan. Dat de groep een uitstap aan het regelen is. Ze toonde geen interesse.*" (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS man d.d. 21/05/2014, p. 10)).

2.2.10.1. Omtrent de vastgestelde tegenstrijdigheid in de opeenvolgende verklaringen van eerste verzoekende partij over het aantal keer dat zij voor de rechtbank diende te verschijnen, wijzen verzoekende partijen vooreerst op de beperkte duur van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Door eerste verzoekende partij werd inderdaad gesteld dat zij zes keer verschenen is voor de rechtbank, doch werd door haar tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal desbetreffend verder gepreciseerd dat zij drie keer voor de rechter diende te verschijnen en drie keer voor een soort onderzoeksrechter.

2.2.10.2. De Raad stelt vooreerst vast dat door eerste verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk werd gesteld dat zij zes maal verschenen is voor de rechtbank van de gevangenis (administratief dossier, stuk 30, vragenlijst, vraag 3.2), hetgeen verzoekende partijen ook

erkennen in bovenstaand verweer. Het is dan ook tegenstrijdig aan deze verklaring wanneer eerste verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor stelt dat zij slechts drie maal verschenen is voor de rechtbank (administratief dossier, stuk 10, gehoorverslag CGVS man d.d. 31/03/2014, p. 14). Wanneer zij met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd tijdens haar derde gehoor op het Commissariaat-generaal, legt eerste verzoekende partij uit dat de rechter zes keer een beslissing genomen heeft in haar zaak, maar dat zij drie keer voor de rechter verschenen is (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS man d.d. 21/05/2014, p. 23). Deze uitleg is echter niet overtuigend gelet op haar uitdrukkelijke verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij zes maal *verschenen* is voor de rechtbank. Waar verzoekende partijen de vastgestelde tegenstrijdigheid trachten te verklaren door de uitleg dat eerste verzoekende partij drie keer voor de rechter diende te verschijnen en drie keer voor een soort onderzoeksrechter, is de Raad van oordeel dat dit een allesbehalve overtuigende *post-factum* verklaring betreft die duidelijk na reflectie tot stand gekomen is teneinde de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen alsnog verenigbaar te laten schijnen, daar nergens door eerste verzoekende partij tijdens haar derde gehoor gesteld werd dat zij ook drie maal diende te verschijnen voor een soort onderzoeksrechter, doch stelde zij louter dat de rechter zes keer een beslissing genomen heeft in haar zaak, maar dat zij drie keer voor de rechter verschenen is.

2.2.11.1. Waar verwerende partij motiveert dat verzoekende partijen hun beweerd nieuwe geloofsovertuiging niet aannemelijk hebben gemaakt, merken verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij duidelijk heeft aangegeven dat zij zich nog in de beginfase bevindt en nog op zoek is, hetgeen verklaart waarom zij een gebeurtenis zoals Pasen niet kan uitleggen. Verder brengen zij aan dat hun geloofsovertuiging wel iets publiekelijk wordt daar zij zullen terugkeren vanuit een overwegend christelijk land. Bovendien blijkt uit de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier dat ook personen die hun geloof in gesloten kring beleven, toch een klein risico lopen op problemen met de Iraanse autoriteiten.

2.2.11.2. De Raad wijst verzoekende partijen er vooreerst op dat aangezien een bekering een weloverwogen en fundamentele levensbeslissing is, van verzoekende partijen redelijkerwijze verwacht kan worden dat zij een grondige kennis over het geloof tot hetwelke zij zich bekeerd hebben, aan de dag leggen. De door verzoekende partijen beweerd bekering wordt dan ook fundamenteel ondermijnd door de vaststelling dat zij niet eens Pasen, het christelijke feest bij uitstek, kenden. Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift stellen dat eerste verzoekende partij duidelijk heeft aangegeven dat zij zich nog in de beginfase bevindt en nog op zoek is, wijst de Raad er evenwel op dat toen aan eerste verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor gevraagd werd of zij werkelijk christen was, zij repliceerde dat zij zich niet echt als een christen beschouwde en dat zij tegenwoordig met de vraag worstelde waarom zij christen was geworden (administratief dossier, stuk 15, gehoorverslag CGVS man d.d. 19/02/2014, p. 4). Gezien verzoekende partijen allesbehalve aannemelijk hebben gemaakt overtuigde christenen te zijn, kan door de Raad niet worden aangenomen dat zij bij terugkeer naar hun land van herkomst aldaar het christelijk geloof zullen aanhangen. Derhalve betreft de motivering van verwerende partij aangaande de omstandigheden waarin de beleving van het christendom in Iran niet tot problemen aanleiding geeft in hoofde van verzoekende partijen *in se* een overtollig motief.

2.2.12.1. Wat de motivering in de bestreden beslissingen betreffende de blog die eerste verzoekende partij onderhoudt en haar (beweerde) posts op *B. (...)* aangaat, benadrukken verzoekende partijen vooreerst dat de internetactiviteiten van eerste verzoekende partij niet door verwerende partij ontkend worden. Verzoekende partijen verwijzen desbetreffend naar de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten sinds de betwiste verkiezingen van juni 2009 hun online *censorship* gevoelig verhoogd hebben en veel repressiever zijn gaan optreden tegen internetactivisten. Zelfs bevriende bloggers kunnen het slachtoffer worden van censuur. Verzoekende partijen onderstrepen dat eerste verzoekende partij wel degelijk bekend is bij de Iraanse autoriteiten als politiek dissident, gezien zij reeds driemaal gearresteerd werd in het kader van haar oppositieactiviteiten. Ook tweede verzoekende partij werd reeds gearresteerd. Voorts opperen zij dat eerste verzoekende partij niet kon inloggen op *B. (...)* omdat het toetsenbord anders was dan zij gewend was. Eerste verzoekende partij probeerde dit nogmaals op haar computer en dit lukte wel.

2.2.12.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekende partijen geenszins aannemelijk maken dat eerste verzoekende partij omwille van haar internetactiviteiten bij terugkeer naar Iran een verhoogd risico op vervolging of ernstige schade zou lopen. Immers blijkt uit de informatie die door verwerende partij aan het administratief dossier werd toegevoegd (administratief dossier, stuk 28, landeninformatie, deel 3) dat om als cyberdissident door de Iraanse autoriteiten te worden gevisieerd, vooral de invloed van de blog meespeelt die onder meer kan worden gemeten aan de aanhang die een blog heeft en de

link die de blogger met een dissidente groepering zou hebben. In tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden, blijkt uit hetgeen voorafgaat dat zij geenszins aannemelijk hebben gemaakt dat eerste verzoekende partij in het verleden daadwerkelijk door de Iraanse autoriteiten als politiek dissident werd beschouwd. Daar waar verzoekende partijen, verwijzend naar de informatie in het administratief dossier omtrent cyberactivisme, opmerken dat ook bevriende bloggers het slachtoffer kunnen worden van censuur, stelt de Raad vast dat in deze informatie opgemerkt wordt dat ook 'bevriende' bloggers het slachtoffer kunnen worden van censuur en dat bijvoorbeeld zelfs de blog van een negationist die dicht bij de Geestelijke Leider staat, onmiddellijk werd gefilterd nadat hij lokale autoriteiten van corruptie had beschuldigd (administratief dossier, stuk 28, landeninformatie, deel 3). Evenwel werd door verwerende partij tevens vastgesteld dat de internetactiviteiten van eerste verzoekende partij erg beperkt zijn. Zij erkende zelf niet erg actief te zijn, aangezien zij op haar weblog quasi niets plaatst, zij wist niet eens bij benadering hoeveel volgers zij had en op haar blog werd er tot aan haar laatste gehoor slechts één reactie geplaatst. Wat betreft de door eerste verzoekende partij beweerde posts op *B. (...)*, motiveert verwerende partij in de bestreden beslissingen dat toen eerste verzoekende partij werd gevraagd om op deze site in te loggen, zij er niet in slaagde. Hierop werd zij gevraagd om het Commissariaat-generaal bewijzen te bezorgen in verband met haar activiteiten op *B. (...)*, hetgeen zij evenwel naliet. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen tot op heden nalaten hieromtrent enig bewijs aan te brengen, waardoor hun bewering dat het inloggen door eerste verzoekende partij op haar eigen computer wel lukte dan ook een blote bewering betreft. Verzoekende partijen maken dan ook niet aannemelijk dat eerste verzoekende partij omwille van haar bescheiden internetactiviteiten bij terugkeer naar Iran een verhoogd risico op vervolging of ernstige schade zou lopen.

2.2.13. Daar waar verzoekende partijen nog betogen dat het frappant is dat verwerende partij enerzijds van eerste verzoekende partij verwacht dat zij meer e-mails zou voorleggen, doch anderzijds, wanneer eerste verzoekende partij dergelijke e-mail voorlegt, dit document afdoet als een gesolliciteerd document met een minimale bewijswaarde, wijst de Raad er vooreerst op dat de door eerste verzoekende partij neergelegde e-mail van G. M. waarin in het algemeen haar problemen in Iran bevestigd worden, geenszins een concreet bewijs betreft van de bewering van eerste verzoekende partij dat zij mails met informatie over de Groene Beweging aan *Persian Radio* zou hebben gestuurd. Door eerste verzoekende partij werd geen enkel overtuigend bewijs aangebracht van haar beweerde activiteiten in het kader van de Armangroep. Evenwel beweerde eerste verzoekende partij mails met informatie over de Groene Beweging aan *Persian Radio* te hebben gestuurd. Verwerende partij kan dan ook terecht van eerste verzoekende partij verwachten dat zij een ernstige poging zou ondernemen om concretere bewijsstukken in verband met deze mails die zij aan *Persian Radio* zou hebben gestuurd, zoals de door haar verzonden mails naar *Persian Radio* zelf, te bekomen. Verder volstaat de door eerste verzoekende partij neergelegde e-mail van G. M. geenszins om de beweerde problemen in Iran aan te tonen, gezien het een gesolliciteerd document betreft waarvan de objectieve bewijswaarde minimaal is. Daarenboven is de Raad van oordeel dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielaanvraag worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.14. Wat het betoog van verzoekende partijen betreft dat zij niet kunnen terugkeren naar Iran omdat zij nog steeds een doelwit vormen en vrees voor hun leven wanneer zij moeten terugkeren, dat zij bij terugkeer dadelijk opnieuw zullen worden gearresteerd, gefolterd en mishandeld, stelt de Raad vast dat dit in feite niet meer inhoudt dan het louter aanhalen van een vrees voor vervolging, hetgeen niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Immers moet elke asielaanvraag op individuele wijze onderzocht worden, waarbij de asielzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij het slachtoffer is of kan worden van een persoonlijke en systematische vervolging, dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet betreffende de subsidiaire bescherming.

2.2.15. Wat betreft het door verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift toegevoegde stuk "*Informatiestuk i.v.m. situatie Teheran (watergevechten)*" (bijlage 3), wijst de Raad erop dat het bestaan van deze watergevechten en de reactie van de autoriteiten hierop niet ter discussie staat, doch deze informatie geen concrete weerlegging inhoudt van de talrijke motieven in de bestreden beslissingen die op afdoende wijze aantonen dat aan het individueel asielaanvraag van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht.

2.2.16. Uit het voorgaande dient te worden vastgesteld dat aan het asielaanvraag van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.17. Waar verzoekende partijen menen dat de weigeringsbeslissingen geen motivering bevatten met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zouden zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.18. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 27 en 28) en dat verzoekende partijen tijdens hun gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 19 februari 2014, 31 maart 2014 en 21 mei 2014 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.19. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partijen niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.20. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT